

[Kjærulff-Schmidt]

slutte en stor udgift som denne uden blot at antyde, hvor de tilsvarende indtægter skal skaffes fra. Er det nye danske lån i udlandet, der skal optages? Er det skattetrykket, der skal forstærkes? Sådanne spørgsmål springer man let og elegant hen over, og derfor får folketings og befolkningen sikkert med rette den opfattelse, at der ikke er konsekvens og sammenhæng i regeringens lovgivning, som vi behandler her.

Ud over den del af forslaget, der drejer sig om kvoten for det almenyttige byggeri, foreslås en støtteordning ved opførelse af andelsboliger. Fremskridtspartiet finder, at det er udmærket og prisværdigt, hvis der tages initiativer til opførelse af andelsboliger. Enhver, der har lyst til sammen med andre at tage sådanne initiativer, bør kun høste anerkendelse, men lovforslaget her indebærer imidlertid som så meget andet i boliglovgivningen vilkårlighedsregler, som gør, at nogle kan hente overførselsindkomster hos andre eller hos staten, mens andre ikke kan hente overførselsindkomster. Rentesikringsordningen her indebærer endnu en knopskydning på det efterhånden ganske indviklede subsidieringssystem til fordel for dem, der opnår rentesikringen, og til ulempe for dem, der skal betale den.

Den del af lovforslaget, der drejer sig om udvidet adgang til erhvervelse af eksisterende ejendomme til ungdomsboliger, er også betænkelig. Det er et forslag, som kan komme til at lægge grunden til, at et større antal kommuner, selv om de i forvejen er i økonomiske vanskeligheder, nu kaster sig ud i nye uhensigtsmæssige investeringer ved køb af underskudsgivende ejendomme med den virkning, at de kommunale udgifter og dermed det kommunale skattetryk øges yderligere. Det er en uheldig udvikling. Alt i alt advarer vi imod det her fremsatte lovforslag.

Om realkreditforslaget vil jeg godt sige, at da folketings for en halv snes år siden gennemførte den store realkreditreform, var et af hovedformålene jo at skabe stabile og ordnede forhold på realkreditområdet igennem en mere fast struktur af realkreditorganisationerne og lånereglerne, men udviklingen igennem den halve snes år er forløbet sådan, at man i dag må sige, at realkreditreformen var roden til meget ondt. Vi har oplevet, at realkreditlovgivningen er blevet en politisk katebald og et politisk instrument, der tages

frem stadig hyppigere og med varierende politiske formål. Et flertal i folketings har tilsyneladende den klippefaste tro, at realkreditlovgivningen med held kan anvendes til at regulere beskæftigelsen, regulere forbruget, regulere den industrielle udvikling, regulere boligbyggeriet, regulere en række forskellige erhvervsgræne og nu også, som vi ser med dette forslag, regulere de økonomiske vilkår, der præger en del af landbrugssektoren. Resultaterne af de mange ændringer i realkreditlovgivningen, som man hele tiden vil gennemføre og nu igen vil gennemføre, har formentlig ikke på noget som helst tidspunkt stået mål med de politiske forventninger, der var knyttet til ændringerne.

Hvis vi går tilbage og ser på ændringerne en for en og ser på de tilsigtede virkninger, ændringerne skulle have, og så ser på det faktiske forløb, må man nok sige, at regeringen overhovedet ikke kan dokumentere, at de ændringer, der er gennemført op igennem 1970'erne, har haft de tilsigtede virkninger i noget som helst aflæseligt eller målbart omfang. Til gengæld har vi fået en teknisk meget kompliceret realkreditlovgivning, som efterhånden er blevet et kludetæppe af en lovgivning, som er næsten umulig at arbejde med for realkreditinstitutionerne og låntagerne.

Fremskridtspartiet har den principielle opfattelse, at vi i meget høj grad uden skade kunne lade realkreditinstitutionerne selv afgøre, hvor meget de vil udlåne, hvem de vil udlåne til, og på hvilket vilkår de vil udlåne. Vi mener, at de almindelige markedsmekanismer er en tilstrækkelig regulator, og vi ser ikke, at folketings i det væsentlige har opnået eller vil opnå andet end skævvridning af markedsmekanismerne igennem de ændringer, der nu også i dag er lagt op til.

Muligheden for, at de mest betrængte landmænd nu skal kunne optage 16-årige henstandslån til 6 pct. p. a., ser vi som en udskydelse af de egentlige problemer for disse dele af landbruget. Det, landbruget har brug for, er jo, at der overalt i samfundet trænger en vældig rentenedsættelse igennem. Man hjælper ingenting ved på et ganske lille bitte isoleret område at lovgive om, at nu skal renten være 6 pct. Det er kun en stakket løsning eller en stakket hjælp, og det er samtidig en omfordeling af byrderne. Man kunne næsten sige, at princippet om overførselsindkomster nu trænger igennem imellem re-